

бждатъ много добръ нарисувани. Ако художникътъ направи на нѣкой човѣкъ носа много сплѣсканъ, той ще опорочи лицето. Ако тури очитѣ много близо до носа, ако направи вѣждитѣ много дълги или широки, сжщо. Той трѣбва да слѣдва великитѣ модели на природата и да ги направи точни, тъй какго е въ сжщностъ, нито една йота да не се отдѣля отъ нея. И тогава ние, съврѣмненнитѣ хора, които имаме единъ моралъ, казваме: „Малко очитѣ ни сж поврѣдени“. Защо? Знаете ли? „Малко ушитѣ ни наболѣватъ“. Дойде докторътъ и каже: „Простуда има“. Туй не е причината. То е само едно послѣдствие. Причината не седи тамъ. Ако сърцето ви охладѣе, ако вашиятъ умъ прѣстане да мисли, кои сж причинитѣ за това? Азъ сега нѣма да разрѣшавамъ тая задача. Нѣма да кажа, защо охладѣватъ сърцата ви. Има християни, които казватъ: „Изгубилъ съмъ първата любовъ“. Нѣкой мжжъ казва: „И азъ изгубихъ тази любовъ“. Учителъ, свещеникъ, всички изгубили любовта си и казватъ: „Условията сж такива, тия хора не може да се обичатъ вече, всички сж изгубили първата любовъ“. Причината седи въ това, че ние искаме да коригираме природата въ нейнитѣ проявления, но, понеже тя не е завършила своитѣ работи — има нѣкое криво тълкуване: Богъ всичко е направилъ добро, но природата въ своитѣ проявления не е завършила още работата си. Ние не може да се произнесемъ върху това. Защо? Защото то е единъ актъ незавършенъ. Какво бихте казали на онази красива мома, на която сополътъ тече надолу? Но ти трѣбва да благодаришъ на тази възлюблена, че има сополъ, иначе тя 10 пжти би умрѣла. Едно прѣдпазително срѣдство е това, но то трѣбва вжтрѣ да седи. Това е пакъ символъ. Носътъ — това е емблема на човѣшкия интелектъ, и човѣшкиятъ интелектъ има понѣкога своитѣ сополи. Особено, когато има нѣкой хрема. Понѣкога нѣкой писателъ седи и пише и капне сополъ, той го изтрие, и послѣ казватъ: „Плакалъ е той“. — Какво е пла